

Положи блюдо просяшко
На зелената морава,
Подъ тая бука зелена,
Подъ тая сѣнка дебела
При тая вода студена.
Чакалъ ми малко ни много.
Тъкмо ми три дни, три нощи.—
Погледналъ Страхилъ надолу:
То не ми била потеря
Отъ седемдесетъ юнаци,
Съсъ седемъ сини байряци;
Най ми е била потеря,
Колко на небе звѣздитѣ,
Колко на поле трѣвитѣ,
Колко на гора листето.
Сѣки си хвърлилъ по пара,—
Най-подиръ върви войвода,
Той му е хвърлилъ петъ пари,
И си Страхила попита:
„Видѣ ли нейдѣ Страхила,
Страхила, страшна войвода?“
До кат' войвода издума.
Страхилъ на крака подскочи,
Извади сабля френгия,
Па се на лѣво завъртялъ;
Дор' се на дѣсно обърналъ,
Самъ си войвода остана.
Страхилъ войводи думаше:
„Войводо, турска баницо,
Кой си търси Страхила.
Страхила, страшна войвода?“
